

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

I Česko má svou skupinu ABBA. Tato mladá zpěvačka dobývá pódia a chystá duet s Danem Bártou

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 16.11.2025 5:34, Datum importu: 16.11.2025 6:00, Zdroj: vlasta.cz, Autor: Hana Halfarová, Rubrika: Osobnosti, Periodicita: Denně, Provozovatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 25 000 Kč, GRP: 0,47, OTS: 41 905, RU/den: 41 905, RU/měsíc: 879 257

Zpívá o niterných zážitcích a zkušenostech, ať už je to manipulativní vztah, či střet se stalkerem. Podle kritiků je NIKA osobitá zpěvačka a skladatelka světové úrovně.

Pod vlastním jménem Veronika Boráková přesvědčivě hraje hlavní role na ostravských jevištích, přitom je neherečka. Je Agnethou ze skupiny ABBA i mladou císařovnou Sisi. Křehké krásce rozhodně nechybí odvaha, síla ani talent.

Hlavní role Agnethy Fältskog v představení Agnetha volá S.O.S. o vztazích ve slavné ABBE je váš činoherní debut. Jak se v ní cítíte?

Ted' už komfortně, ale byla to pro mě asi nejnáročnější divadelní zkušenost. V **Národním divadle moravskoslezském (NDM)** jsem zatím dělala tři inscenace, které se sešly hezky po sobě. Zatímco jsem začínala, řekněme, nejjednodušší zkušeností v komorním muzikálu Interview, Agnetha je kláda po boku zkušených herců, kteří se činohře věnují celý život.

Nikdo z nich mi to nikdy nedal sežrat, ale měla jsem neustále pocit, že přece musí být vidět velký herecký rozdíl mezi nimi a mnou... Přestože na mě byli všichni moc hodní a podporující, chvíli mi trvalo, než jsem si k tomu našla cestu.

Herectví v činohře je trochu víc stylizované a na rozdíl od muzikálu na sobě nemám port (profesionální bezdrátový mikrofon, pozn. aut.). Vůbec jsem nebyla zvyklá mluvit dostatečně nahlas, aby mě bylo slyšet i v poslední řadě.

VIDEO: Podívejte se na videoklip k písni "I DESERVE TO BE CALM"!

Žádné propastné rozdíly ve výkonech jsem nezaznamenala. Naopak jsem četla velmi příznivé recenze, kde se píše o vašem přirozeném hereckém talentu. Jako herečka jste samouk, vystudovala jste klasickou skladbu. Je pro vás tedy herectví výzvou?

Začátek mého působení v divadle byl velmi neobvyklý. V muzikálu Interview jsme se měly alternovat s Patricií Janečkovou, která už na tom byla zdravotně docela špatně (operní pěvkyně, podlehl rakovině, 1998– 2023, pozn. aut.).

Zároveň jsem tu nabídku chtěla využít, protože není běžné, aby vám nabídli hlavní roli, když jste divadlo nikdy nedělala. Říkala jsem si, že do toho dám všechno a uvidím. Páťa se bohužel nedožila ani zkoušení, o to větší jsem měla motivaci, protože právě ona chtěla, abych tu roli hrála já.

To je silný příběh... Do třetice hrajete v **NDM** ve velkolepé show – muzikálu Elisabeth, kde ztvárňujete mladičkou císařovnu Sisi. Ten jediný jsem ještě neviděla. Proč bych měla?

Právě pro tu show, byť její životní příběh není vůbec veselý. Na muzikálu pracuje přes sto lidí, obrovská scéna, překrásné kostýmy... Je to opravdu velkolepá přehlídka, která stojí za to.

Co vám sedí víc? Velká scéna, nebo naopak komorní scéna pro šedesát diváků, kde hrajete v Agnethe i Interview, a to jen s Tomášem Savkou?

To se nedá srovnat. Práce na těchto dvou jevištích je úplně jiná, včetně práce s divákem. Při Interview můžu být doslova půl metru od první řady, kde je všechno vidět. Jestli jsem nervózní, že se mi chce brečet... Jinak pracuju i s mimikou – na malé scéně to nemusím přehánět, kdežto na velké scéně mě musejí vidět i ti v poslední řadě.

Jako Agnetha těsně před porodem sedíte taky na dosah. Scénu, kdy je donucena pod tlakem manažera zpívat a přitom bytostně nechce, považuju za nejmotivnější okamžik celého představení. Zahrála jste to fantasticky, proto mě překvapilo, že jeden z recenzentů napsal, že tato scéna vyvolává rozpaky.

Ženy mi říkají, že je to pro ně jedna z nejsilnějších scén. A muži, že jim to bylo nepříjemné a v rámci příběhu až zbytečné. Každopádně to bude asi nejkontroverznější scéna celé hry...

Kterou mimochodem napsal, stejně jako její rozhlasovou předlohu, muž – hudební publicista Pavel Klusák.

Přesně tak. Tu scénu mám moc ráda, protože si v ní můžu zazpívat krásnou písničku, byť je to činohra. Je to pro mě jako útek do jiného světa v rámci celé hry. Vžít se tu do Agnethy pro mě bylo hodně těžké, protože jsem ještě nerodila.

Před začátkem zkoušení jsem se dokonce ptala maminky, jestli bolí, když praskne plodová voda... Tím, že nemám hereckou průpravu, scény strašně prožívám a pak si musím jít dozadu utřít slzičky. Na jevišti se dost deptám, což je asi trochu nebezpečné, ale jinak to neumím.

Myslíte, že se to změní časem a se zkušenostmi?

Je pravda, že když hrajeme představení dva tři dny za sebou, pozoruju na sobě, jak si vytipuju, co při které scéně funguje, a pak nastupuje stereotyp. Přesně vím, co v tom daném rohu udělám. A to mě nebaví a vlastně štvě.

Jak jste si k Agnethe hledala cestu?

Je dost specifická v tom, že je ve své podstatě introvertka. Bavilo ji sice zpívat a koncertovat, ale podle mě nebyla žádná velká šoumenka, byť to na pódiu nebylo poznat. Myslím, že chtěla žít obyčejný život a u toho si zpívat.

Byl to její vnitřní boj – na jednu stranu měla radost z úspěchů ABBY, minimálně v naší hře, a chtěla, ať se skupina posouvá. Na druhou stranu už v tom s nimi nechtěla pokračovat, protože chtěla být se svými dětmi. Občas si v té roli přijdu bipolární.

Nehledě na to, že režisér Josef Doležal nechával na nás, ať se s rolí sžijeme a sami objevíme, jaká by měla být, což byl pro mě jako neherečku téměř nadlidský výkon. Silný prvek je i rivalita mezi ní a Fridou (Anni-Frid Lyngstad, další členka ABBY, pozn. aut.).

Agnetha byla považována za tu víc sexy, což jí šlo proti srsti, ale co s tím mohla dělat, když to říkali všichni včetně médií. Najít si k ní cestu pro mě bylo nejnáročnější ze všech tří dosavadních rolí.

Setkáváte se i vy osobně se škatulkováním jako kráska?

Děkuju za kompliment. Nejsem si jistá. Jediné, co mi občas tvoří škatulku, je můj obranný mechanismus introvertky, a to je resting bitch face (RBF, česky našťvaný výraz v obličeji, pozn. aut.). Věřím, že nejsem nepřívětivá, jen zrovna zpracovávám všechno, co se ve mně nebo kolem mě děje, třeba když se někde necítím komfortně... No, snažím se na svém výrazu pracovat.

Takže vás s Agnethou spojuje i introvertnost.

Málokdo ví, že byla původně sólovou zpěvačkou i skladatelkou, což se v ABBĚ vůbec nezužitovalo. Než začala tvořit vlastní hudbu, hrála Máří Magdalénu v muzikálu Jesus Christ Superstar, což je taky zajímavé propojení. Ale jinak je mi tak líto jejího životního příběhu, a to i po ABBĚ, že bych se s ní moc srovnávat nechtěla.

Ve hře se mrazivě ukazuje obrovský tlak šoubyznysu, pod kterým byla, a také přetvářka, se kterou všichni členové skupiny pracovali a celosvětově vystupovali.

Je to extrémní peklo. Děláte hudbu, kterou milujete, ale vaše slovo nemá žádnou váhu. Nemůžete si vybírat, co ano a co ne, navíc to ovlivňuje váš osobní život včetně výchovy dětí, což mi přijde za hranicemi všeho. Jestli se tohle ještě děje v dnešním hudebním světě, je mi to opravdu líto.

Jako hudebnice se chcete prosadit v zahraničí, vlastní tvorbou se chcete v budoucnu uživit. Jde to, aniž by se člověk dostal pod nějaký tlak?

Je to složité. Moje tvorba – jako NIKA – je pro mě vždy na prvním místě. Pokud bych se dostala na zahraniční šňůru, bylo by to natolik skvělé, že by divadlo šlo stranou, byť ho dělám moc ráda. Nemyslím si ale, že bych se s hudbou, jak ji dělám doteď, dostala pod nějaký velký tlak hudebního průmyslu.

Co by měla svébytná hudebnice z Ostravy udělat pro to, aby hrála víc na zahraničních pódiiích?

Dobrá otázka, kterou si kladu už docela dlouho. Možná na to dělám špatný žánr, třeba potřebuju udělat jednu hitovku, nevím... Před půl rokem jsem vydala druhou desku, recenze i zpětná vazba jsou vesměs krásné, ale nemám pocit, že by nastal nějaký boom nebo že by se moje písničky začaly ve velkém hrát v rádiích.

Všimla jsem si, že se recenzenti shodují: je s podivem, že se ještě nedostala do většího povědomí, přitom je její osobitá tvorba na světové úrovni.

Delší dobu mám pocit, že stojím na prahu a už se něco stane, ale ještě se to nestalo. Moje hudba asi nemá potenciál v Česku. Dostávám, s prominutím, debilní zpětné vazby kvůli tomu, že zpívám jen v angličtině. Nechápu, proč by to měl být problém? Tak jsem zrovna včera četla (rozhovor jsme vedly v polovině září, pozn. aut.), že jsem příliš mladá na to, abych si udělala svůj názor.

To, doufám, přecházíte.

Ale zamrzí to, protože se domnívám, že moje texty nejsou povrchní a la „Teď jsi mě opustil, nevím, co budu dělat.“ Mám pocit, že mnoho lidí není ochotno mé hudbě opravdu naslouchat, protože to není prvoplánová rádiová záležitost.

Proč vlastně nezpíváte česky? Neptám se nijak rýpavě, opravdu mě to zajímá.

Čeština je nádherná, ale angličtina se mi zdá mnohem zpěvnější a líp se mi s ní pracuje. Ráda si hraju s podvokály a angličtina je pro to natolik jemná, že se její slabiky dají přirozeněji rozdělovat. V češtině by třeba „židle – le le le“ znělo prostě blbě.

Navíc ke mně texty v angličtině chodí už samy, nemusím si je v hlavě překládat. Češtině se nebráním, mám ale ambice zaujmout i jiné než jen české publikum.

Jak to vypadá s duetem, který skládáte pro sebe a Dana Bártu? Měl by být právě česky, že?

Chtěla bych, ale ještě není hotový. Doufám, že to vyjde.

Byl by to váš první duet. Proč právě s Danem Bártou?

Rodiče si ho pouštěli pořád, mám ho od dětství doslova zažraného pod kůží. Líbí se mi, jak umí být v projevu křehký, ale zároveň i drsnější – třeba když srovnám jeho Jidáše v Jesus Christ Superstar a hudbu, kterou dělá s Illustratosphere. Ty jeho výrazové kontrasty a také intonační rozsahy! Je to geniální zpěvák i skladatel.

Souhlasím, vraťme se ale k vaší hudbě. Naznačila jste, že jde mimo hlavní proud a není povrchní. Mile mě překvapilo, jak jste na křtu alba uváděla jednotlivé písně citacemi ze svého deníku. Uvědomila jsem si, jak je vaše tvorba autentická, niterná a terapeutická.

Hudbu tvořím hlavně tehdy, když se potřebuju z něčeho vypsát. Z vlastních zkušeností nebo i zážitků mých blízkých, kdy mě jejich příběhy zasáhnou natolik, že mám pocit, že vybuchnu, jestli se z toho nevypíšu. Jsou to věci, které mě mrzí a štvou, nebo mě naopak dělají velmi šťastnou. Na své druhé desce Elsewhere se navíc nostalgicky vracím do dětství.

Chce to odvahu, takto se otevřít? Na koncertě jsem si zapsala vaši deníkovou větu k silné písni I Deserve to Be Calm: „Léčím svou duši, léčím své srdce, zasloužím si být klidná.“

Určitě jsem odvážnější na rozdíl od své první desky *Flesh & Soul*. Celou jsem ji napsala v metaforách, za které jsem se tehdy schovávala. Přece jen mi bylo patnáct až sedmáct, když jsem ty písničky psala, a bála jsem se, co si lidé pomyslí...

Na druhé desce jsem mnohem víc otevřená včetně témat, která tam rozebírám. Zároveň mám pocit, že jsem o něco víc dospěla. Už mi tolik nevádí, že se o mně lidé něco dozvědí, protože stejně všichni řešíme to samé, jen jinak.

Kdysi jsem psala o stalkingu, takže můžu potvrdit, že nejste jediná, kdo čelil střetu se stalkerem či stalkerkou. Máte nějaké další zážitky, o kterých psát a zpívat zatím nechcete? Kdy ještě sbíráte odvahu...

Tematicky už asi ne. Některé věci mám odložené spíš proto, že se na ně musí jít trochu jinou cestou, co se týče produkce. Pro mě je písničkářství přesně o tom, že se z něčeho potřebujete vypsat. Přijde mi hloupé dělat písničky o pro mě nezávažných věcech. Samozřejmě že existuje spousta veselých písniček o ničem, ale mně přijde zbytečné takové psát.

Jaké máte zpětné vazby? Chodí za vámi třeba lidé, kteří také žili v manipulativním vztahu?

Docela často a vždycky mě to dostane na kolena. Několikrát se mi stalo, že mi slečna nebo paní poslala video, ve kterém mi přes slzy děkuje, že se jí moje hudba dotýká a ať v ní pokračuju. I po koncertech za mnou přicházejí lidé s díkem, že nechťejí nic řešit, jen mi říct, jak je moje hudba léčivá. V tom je velká síla.

To tedy! Jak skládáte? Máte nějaké tvůrčí rituály, pravidla, nebo dokonce režim?

Režimu a řádu jsem si užila na konzervatoři, takže stačilo. Když píšu, je to úplný opak, neřeším vůbec nic! Například když píšu harmonie, neřeším souvislosti mezi nimi, je mi jedno, jestli je někde sloka delší... Vše dělám pocitově, nechci se už řídit tím, že „tohle dělat můžeš – a tohle ne“.

Na konzervatoři to ale byla jiná disciplína – chápu, že v klasické kompozici pravidla být musejí. Její studium jsem si vybrala, protože jsem si myslela, že bude nejvíc kreativní. To určitě bylo, na druhou stranu to bylo dost konzervativní, a tudíž svazující. Rozhodně mi ale dalo to, že jsem schopná komponovat i v době, kdy se na to necítím.

Naučila jsem se určité kázni, což je velká výhoda ve smyslu, že teď něco složím, byť to třeba nebude úplně vedlé. Taky jsem tam jako skladatelka získala cenný vhled do instrumentace, to znamená že umím psát pro různé nástroje v orchestru, kde se pro každý píše úplně jinak.

Znamená to, že skládáte i pro jiné hudebníky?

Ne že bych pro někoho psala celé písně, spíš dělám různé aranže. Třeba pro kapely, které mají napsanou skladbu jako kapelovku a chtějí ji rozepsat ještě například pro smyčcový kvartet nebo sbor. Už třetím rokem dělám aranže i pro **moravskoslezské** kulturní Ceny Jantar, spolupracuju s písničkářkou Kaczi, Jitkou Andraškovou, Jiřím Krhutem...

Hudbě se věnujete odmalička. Klavíru a zpěvu od čtyř let, skladbě už od šesti! Ve Vizitce ČRo jste přiznala současný pocit, jako byste ani dětství neměla, protože šlo hodně o výkon. Jak jste se s tím vyrovnala jako dospělá?

Zpětně se na to dívám přesně tak, jak zmiňujete – dětství mám v jedné velké mlze. Po škole jsem nechodila ven hrát si s kamarády, šla jsem rovnou do zušky, pak domů, kde jsem si udělala úkoly a cvičila na klavír... Neměla jsem dostatečný prostor být dítětem, což mě teď mrzí, ale byla jsem opravdu spokojené dítě.

Díkybohu mám podporující rodinu, která ve mně viděla talent úplně od miminka. Jsem jim vděčná, že jsem s hudbou začala tak brzy – měla jsem možnost rozvíjet se úplně od startu, což je velký dar. A jako malá jsem si to užívala. Měla jsem radost, že neustále cvičím a učím se něco nového. Zpívala jsem, hrála na klavír a komponovala, i když jsem nemusela.

Co je důležité pro to, aby dítě psychicky zdravě dospělo, když s hudbou začne vrcholově odmalička? Bez traumat z tlaku na výkon, jak o tom otevřeně mluví například violoncellistka Terezie Kovalová?

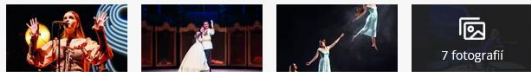
U mě je to dáno možná tím, že rodiče nejsou profesionální muzikanti. Nikdy jsem od nich neslyšela „Musíš!“ Sama jsem to strašně moc chtěla a posouvalo mě vpřed, že mi to šlo, proto jsem na sobě makala ještě víc. Chtěla jsem jezdit na soutěže, protože mi bylo příjemné uznání, že se mi něco povedlo.

REKLAMA

Odeirat

[🏠](#) > [Osobnosti](#)

Hana Halfarová · Dnes v 5:34 · ⌚ 14 minut · 📺

Zpívá o niterných zážitcích a zkušenostech, ať už je to manipulativní vztah, či střet se stalkerem. Podle kritiků je NIKA osobitá zpěvačka a skladatelka světové úrovně.

REKLAMA

Pod vlastním jménem Veronika Boráková přesvědčivě hraje hlavní role na ostravských jevištích, přitom je neherečka. Je Agnethou ze skupiny ABBA i mladou císařovnou Sisi. Křehké krásce rozhodně nechybí odvaha, síla ani

 PŘEDPLATNÉ

REKLAMA

REKLAMA

Teď už komfortně, ale byla to pro mě asi nejnáročnější divadelní zkušenost. V Národním divadle moravskoslezském (NDM) jsem zatím dělala tři inscenace, které se sešly hezky po sobě. Zatímco jsem začínala, řekněme, nejjednodušší zkušeností v komorním muzikálu Interview, Agnetha je kláda po boku zkušených herců, kteří se činohře věnují celý život.

Nikdo z nich mi to nikdy nedal sežrat, ale měla jsem neustále pocit, že přece musí být vidět velký herecký rozdíl mezi nimi a mnou... Přestože na mě byli všichni moc hodní a podporující, chvíli mi trvalo, než jsem si k tomu našla cestu.

[Zjistit více](#) [Video](#) [Dárkové koše](#) [video](#) [video](#)

[Nákup vitaminů a doplňků stravy](#) [Zdraví](#) [zdraví](#) [zdravější](#)

Herectví v činohře je trochu víc stylizované a na rozdíl od muzikálu na sobě nemám port (*profesionální bezdrátový mikrofon, pozn. aut.*). Vůbec jsem nebyla zvyklá mluvit dostatečně nahlas, aby mě bylo slyšet i v poslední řadě.

VIDEO: Podívejte se na videoklip k písni "I DESERVE TO BE CALM"!

Zdroj: Youtube

Žádné propastné rozdíly ve výkonech jsem nezaznamenala. Naopak jsem četla velmi příznivé recenze, kde se píše o vašem přirozeném hereckém talentu. Jako herečka jste samouk, vystudovala jste klasickou skladbu. Je pro vás tedy herectví výzvou?

Začátek mého působení v divadle byl velmi neobvyklý. V muzikálu Interview jsme se měly alternovat s Patricií Janečkovou, která už na tom byla zdravotně docela špatně (*operní pěvkyně, podlehlá rakovině, 1998–2023, pozn. aut.*).

REKLAMA

Zároveň jsem tu nabídku chtěla využít, protože není běžné, aby vám nabídli hlavní roli, když jste divadlo nikdy nedělala. Říkala jsem si, že do toho dám všechno a uvidím. Pátá se bohužel nedožila ani zkoušení, o to větší jsem měla motivaci, protože právě ona chtěla, abych tu roli hrála já.

Celebrity

Tragédie Pavly Beretové: Přišla o rodiče i sestru! Lituje, že se nestihla rozloučit

4 • 0

To je silný příběh... Do třetice hrajete v NDM ve velkolepé show – muzikálu Elisabeth, kde ztvárňujete mladičkou císařovnu Sisi. Ten jediný jsem ještě neviděla. Proč bych měla?

Právě pro tu show, byť její životní příběh není vůbec veselý. Na muzikálu pracuje přes sto lidí, obrovská scéna, překrásné kostýmy... Je to opravdu velkolepá přehlídka, která stojí za to.

REKLAMA

Co vám sedí víc? Velká scéna, nebo naopak komorní scéna pro šedesát diváků, kde hrajete v Agnethe i Interview, a to jen s Tomášem Savkou?

To se nedá srovnat. Práce na těchto dvou jevištích je úplně jiná, včetně práce s divákem. Při Interview můžu být doslova půl metru od první řady, kde je všechno vidět. Jestli jsem nervózní, že se mi chce brečet... Jinak pracuji i s mimikou – na malé scéně to nemusím přehánět, kdežto na velké scéně mě musejí vidět i ti v poslední řadě.

Jako Agnetha těsně před porodem sedíte taky na dosah. Scénu, kdy je donucena pod tlakem manažera zpívat a přitom bytostně nechce, považuju za nejemotivnější okamžik celého představení. Zahrála jste to fantasticky, proto mě překvapilo, že jeden z recenzentů napsal, že tato scéna vyvolává rozpaky.

REKLAMA

Ženy mi říkají, že je to pro ně jedna z nejsilnějších scén. A muži, že jim to bylo nepříjemné a v rámci příběhu až zbytečné. Každopádně to bude asi nejkontroverznější scéna celé hry...

Kterou mimochodem napsal, stejně jako její rozhlasovou předlohu, muž – hudební publicista Pavel Klusák.

Přesně tak. Tu scénu mám moc ráda, protože si v ní můžu zazpívat krásnou písničku, byť je to činohra. Je to pro mě jako útěk do jiného světa v rámci celé hry. Vžít se tu do Agnethy pro mě bylo hodně těžké, protože jsem ještě nerodila.

REKLAMA

Před začátkem zkoušení jsem se dokonce ptala maminky, jestli bolí, když praskne plodová voda... Tím, že nemám hereckou průpravu, scény strašně prožívám a pak si musím jít dozadu utřít slzičky. Na jevišti se dost deptám, což je asi trochu nebezpečné, ale jinak to neumím.

Celebrity

Tohle je devítiletý syn Pavla Trávníčka! Je celý táta a rád se předvádí. Všechno mu dovolím, říká herec

4

Myslíte, že se to změní časem a se zkušenostmi?

Je pravda, že když hrajeme představení dva tři dny za sebou, pozoruju na sobě, jak si vytipuju, co při které scéně funguje, a pak nastupuje stereotyp. Přesně vím, co v tom daném rohu udělám. A to mě nebaví a vlastně štví.

Jak jste si k Agnethě hledala cestu?

Je dost specifická v tom, že je ve své podstatě introvertka. Bavilo ji sice zpívat a koncertovat, ale podle mě nebyla žádná velká šoumenka, byť to na pódiu nebylo poznat. Myslím, že chtěla žít obyčejný život a u toho si zpívat.

Byl to její vnitřní boj – na jednu stranu měla radost z úspěchů ABBY, minimálně v naší hře, a chtěla, ať se skupina posouvá. Na druhou stranu už v tom s nimi nechtěla pokračovat, protože chtěla být se svými dětmi. Občas si v té roli přijdu bipolární.

Nehledě na to, že režisér Josef Doležal nechával na nás, ať se s rolí sžijeme a sami objevíme, jaká by měla být, což byl pro mě jako neherečku téměř nadlidský výkon. Silný prvek je i rivalita mezi ní a Fridou (*Anni-Frid Lyngstad, další členka ABBY, pozn. aut.*).

Agnetha byla považována za tu víc sexy, což jí šlo proti srsti, ale co s tím

REKLAMA

Agnetta byla považována za tu nejlepší, což ji ale přineslo, ale co s tím mohla dělat, když to říkali všichni včetně médií. Najít si k ní cestu pro mě bylo nejnáročnější ze všech tří dosavadních rolí.

Setkáváte se i vy osobně se škatulkováním jako kráska?

Děkuju za kompliment. Nejsem si jistá. Jediné, co mi občas tvoří škatulku, je můj obranný mechanismus introvertky, a to je resting bitch face (*RBF*, česky *naštvaný výraz v obličeji*, pozn. aut.). Věřím, že nejsem nepřívětivá, jen zrovna zpracovávám všechno, co se ve mně nebo kolem mě děje, třeba když se někde necítím komfortně... No, snažím se na svém výrazu pracovat.

Takže vás s Agnethou spojuje i introvertnost.

Málokdo ví, že byla původně sólovou zpěvačkou i skladatelkou, což se v ABBÉ vůbec nezužilo. Než začala tvořit vlastní hudbu, hrála Máří Magdalénu v muzikálu Jesus Christ Superstar, což je taky zajímavé propojení. Ale jinak je mi tak líto jejího životního příběhu, a to i po ABBÉ, že bych se s ní moc srovnávat nechtěla.

Celebrity

Dcera Nesvadby a Nálepkové vyrostla do krásy, podívejte. Byla modelkou, dnes žije u koní se známým hercem

4

Ve hře se mrazivě ukazuje obrovský tlak šoubyznysu, pod kterým byla, a také přetvářka, se kterou všichni členové skupiny pracovali a celosvětově vystupovali.

Je to extrémní peklo. Děláte hudbu, kterou milujete, ale vaše slovo nemá žádnou váhu. Nemůžete si vybírat, co ano a co ne, navíc to ovlivňuje váš osobní život včetně výchovy dětí, což mi přijde za hranicemi všeho. Jestli se tohle ještě děje v dnešním hudebním světě, je mi to opravdu líto.

Jako hudebnice se chcete prosadit v zahraničí, vlastní tvorbou se chcete v budoucnu uživit. Jde to, aniž by se člověk dostal pod nějaký tlak?

Je to složité. Moje tvorba – jako NIKA – je pro mě vždy na prvním místě. Pokud bych se dostala na zahraniční šňůru, bylo by to natolik skvělé, že by divadlo šlo stranou, byť ho dělám moc ráda. Nemyslím si ale, že bych se s hudbou, jak ji dělám doteď, dostala pod nějaký velký tlak hudebního průmyslu.

Co by měla svébytná hudebnice z Ostravy udělat pro to, aby hrála víc na zahraničních pódiiích?

Dobrá otázka, kterou si kladu už docela dlouho. Možná na to dělám špatný žánr, třeba potřebuju udělat jednu hitovku, nevím... Před půl rokem jsem vydala druhou desku, recenze i zpětná vazba jsou vesměs krásné, ale nemám pocit, že by nastal nějaký boom nebo že by se moje písničky začaly ve velkém hrát v rádiích.

Všimla jsem si, že se recenzenti shodují: je s podivem, že se ještě nedostala do většího povědomí, přitom je její osobitá tvorba na světové úrovni.

Delší dobu mám pocit, že stojím na prahu a už se něco stane, ale ještě se to nestalo. Moje hudba asi nemá potenciál v Česku. Dostávám, s prominutím, debilní zpětné vazby kvůli tomu, že zpívám jen v angličtině. Nechápu, proč by to měl být problém? Tak jsem zrovna včera četla (*rozhovor jsme vedly v polovině září*, pozn. aut.), že jsem příliš mladá na to, abych si udělala svůj názor.

To, doufám, přecházíte.

Ale zamrzí to, protože se domnívám, že moje texty nejsou povrchní à la „Teď jsi mě opustil, nevím, co budu dělat.“ Mám pocit, že mnoho lidí není ochotno má hudbu opravdu naslouchat, protože to není komerční rádiová

